

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S.**, so sídlom v B.,
proti povinnému **R. H.**, o vymoženie **33,19 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde
Trenčín pod sp.zn.
61 Er 3281/2011, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne
zo 14. marca 2012 sp.zn. 3 CoE 38/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Súdnemu exekútorovi bol dňa 26. októbra 2011 doručený návrh oprávnenej
na vykonanie exekúcie na základe „Bloku na pokutu nezaplatenú na mieste“ zo dňa
19. októbra 2008, evid.č.bloku: AA 2544809, vydaného Obvodným oddelením PZ
Trenčianske Teplice (ďalej len „exekučný titul“), ktorým bola povinnému uložená pokuta
33,19 €. Exekučný titul nadobudol právoplatnosť dňa 19. októbra 2008 a vykonateľnosť dňa
4. novembra 2008.

Okresný súd Trenčín uznesením z 2. decembra 2011 č.k. 61 Er 3281/2011-10 žiadosť
súdneho exekútora JUDr. R. M. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Svoje
rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z.
o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov
(Exekučný poriadok), § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (účinného do 31.
augusta 2008) a § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Preskúmaním žiadosti
o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu súd zistil, že
exekučný titul nespĺňa požiadavky materiálnej vykonateľnosti, a teda nie je spôsobilým

exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. f/ Exekučného poriadku. Uviedol, že predpokladom pre vedenie exekúcie voči dlžníkovi je vykonateľný exekučný titul, ktorým sa ukladá určitá povinnosť, pričom môže ísť o rozhodnutie súdu alebo iných orgánov alebo inú verejnú listinu. Konštatoval, že pokiaľ prechodné ustanovenia nového predpisu neustanovujú inak, v zásade platí, že pokiaľ k uplynutiu lehôt dôjde za účinnosti predchádzajúcej (resp. novej) právnej úpravy, zánik právnych vzťahov sa posudzuje podľa práva platného v čase predchádzajúcej (resp. novej) právnej úpravy. Vzhľadom na uvedené, výkon rozhodnutia bolo možné nariadiť najneskôr 4. novembra 2011. Súd na preklúziu prihliada z úradnej povinnosti.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie oprávnenej uznesením zo 14. marca 2012 sp.zn. 3 CoE 38/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že exekučný titul – Blok na pokutu nezaplatenú na mieste zo dňa 19. októbra 2008 evid. č. bloku: AA 2544809, vydaný Obvodným oddelením PZ Trenčianske Teplice, nadobudol právoplatnosť dňa 19. októbra 2008 a vykonateľnosť dňa 4. novembra 2008. Výkon rozhodnutia bolo možné nariadiť v lehote 3 rokov po uplynutí lehoty na plnenie, t.j. len do 4. novembra 2011. Odvolací súd konštatoval, že s účinnosťou od 1. januára 2004 už neplatí, že ak sa v trojročnej lehote konanie o výkon rozhodnutia začalo, musí sa v tejto lehote i skončiť. Pre určenie toho, či táto lehota je v konkrétnom prípade zachovaná, nie je právne významné začatie konania podľa § 77 ods. 1 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní, ale jeho nariadenie orgánom uskutočňujúcim výkon rozhodnutia v zmysle § 77 ods. 2 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní. Mal za to, že v danom prípade je s poukazom na ustanovenie § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní dôležité rozlišovať začatie konania o výkon rozhodnutia a nariadenie výkonu rozhodnutia. Samotné konanie o výkon rozhodnutia sa začína buď na návrh účastníka, alebo na podnet správneho orgánu. Predmetné konanie pozostáva z reťazca procesných úkonov príslušného správneho orgánu, cieľom ktorých je dosiahnuť splnenie povinnosti povinného účastníka konania. Jedným z takýchto dôležitých procesných úkonov je vydanie exekučného príkazu. Exekučný príkaz autoritatívne prikazuje uskutočniť výkon rozhodnutia niektorým zo zákonom ustanovených spôsobov. Až vydaním exekučného príkazu dochádza teda k vlastnému nútenému uskutočňovaniu výkonu rozhodnutia, ktoré trvá až do skončenia výkonu rozhodnutia. Odvolací súd dospel z uvedených dôvodov k záveru, že bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý nevydal poverenie na vykonanie exekúcie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko výkon rozhodnutia na základe

exekučného titulu - bloku na pokutu nezaplatenú na mieste zo dňa 19. októbra 2008 evid.č.bloku: AA 2544809, vydaného Obvodným oddelením PZ Trenčianske Teplice, bolo možné nariadiť najneskôr 4. novembra 2011.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená, ktorá navrhla uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že nesprávnym rozhodnutím súdov o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie jej bolo odopreté právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, v dôsledku čoho jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa názoru oprávnenej súdy mali na daný skutkový stav aplikovať výlučne ustanovenia Exekučného poriadku a nie ustanovenia piatej časti zákona o správnom konaní, čím došlo zo strany súdov k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Oprávnená svoj názor vyvodzovala z ustanovenia § 72 ods. 2 zákona o správnom konaní, ktorý má odkazujúci charakter na § 36 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku a z ustanovenia § 41 ods. 2 písm. f/ Exekučného poriadku. Mala za to, že pre posúdenie toho, či lehota v § 71 ods. 3 zákona o správnom konaní uplynula alebo nie, je rozhodujúcim okamihom deň doručenia návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Oprávnená v dovolaní tiež namietala, že odôvodnenie uznesenia prvostupňového a odvolacieho súdu nespĺňa základné štandardy kladené na odôvodnenie rozhodnutia uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 O.s.p. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci.

Povinný sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadril.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam. Toto právo sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých

občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu výlučne iba vtedy, ak to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti rozhodnutiam výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie odvolacieho súdu)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných procesných väd (viď § 237 O.s.p.). Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania nesmie prehliadať základnú ideu všetkých mimoriadnych opravných prostriedkov (vrátane dovolania) vychádzajúcu z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. To je podstata dôvodu, so zreteľom na ktorý má dovolací súd posudzovať otázku prípustnosti dovolania v občianskom súdnom konaní skôr reštriktívne.

Úspech každého dovolania je vždy podmienený primárnym záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následným záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému primárnemu záveru, platná právna úprava mu nedovoľuje posúdiť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak by dovolací súd predsa len vecne preskúmal rozhodnutie, ktoré bolo napadnuté procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. V prípade, že dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia. Pre opačný prístup dovolacieho súdu – prvotné posúdenie rozhodnutia z hľadiska úplnosti skutkových a správnosti právnych záverov a výstižnosti ich vyjadrenia či opísania alebo precíznosti odôvodnenia a až z výsledku tohto posúdenia vyplývajúce následné vyvodenie záveru o prípustnosti dovolania – nedáva Občiansky súdny poriadok v platnom znení podklad v žiadnom z jeho ustanovení.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolaním oprávnenej je napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., proti ktorým zákon pripúšťa dovolanie. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na to by dovolanie oprávnenej mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. O vadu uvedenú v tomto ustanovení ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné

(vid' napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania oprávnenej preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľke bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý

súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Dovolatel'ka argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. a o porušení práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nezakladá na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní (t.j. že nezachovali zákonom stanovenú procedúru prejednávania veci) napríklad tým, že jej znemožnili urobiť niektorý procesný úkon, vyjadriť sa k veci po skutkovej alebo právnej stránke, podať opravný prostriedok a pod. Podstatou jej dovolacích námietok je, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho – obsahového – hľadiska (viď § 41 ods. 2 O.s.p.) teda z jej strany nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľka uvádza vo väzbe na otázku vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Jadro dovolacích námietok oprávnenej spočíva v tvrdení, že súdy mali na daný skutkový stav aplikovať výlučne ustanovenia Exekučného poriadku a nie ustanovenia piatej časti zákona o správnom konaní. Dovolatel'ka tiež namieta, že súdy nepostupovali správne, keď z hľadiska plynutia lehoty uvedenej v § 71 ods. 3 zákona o správnom konaní nepovažovali za rozhodujúci deň doručenia návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi.

Uvedená časť výhrad dovolateľky voči napadnutému rozhodnutiu sa týka činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav (správnosť ktorého nebola v danej veci spochybňovaná) aplikuje konkrétnu právnu normu. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd so zreteľom na vyššie uvedené zdôrazňuje, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu (s postupom pri prejednaní veci), a nie s jeho právnym hodnotením veci v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 (viď tiež R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011).

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že i keby tvrdenia oprávnenej o nesprávnom právnom posúdení veci boli prípadne v preskúmvanej veci opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), oprávnenou vytýkaná okolnosť by mala síce za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v danej veci nešlo). Keďže dovolanie oprávnenej nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebola v preskúmvanej veci odňatá možnosť oprávnenej pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Je nepochybné, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové, relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. US 353/06, II. US 220/08, II. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08).

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávnenou predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhoviecie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zrozumiteľne a v značnom rozsahu vysvetlil. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, sám na zdôraznenie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa

uviedol ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany oprávnenej, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovené žiadosti požadovanej súdnym exekútorom. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešnú oprávnenú neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.; za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek oprávnenej.

Možno zhrnúť, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa dovolacieho súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia spĺňa.

Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom a že prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodiť z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., ani § 237 písm. f/ O.s.p. Najvyšší súd vzhľadom na to dovolanie oprávnenej ako procesne neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. januára 2013

JUDr. Vladimír Magura, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová